

Sommerboken

Bademorgen

Det var en tidlig, meget varm morgen i juli, og det hadde regnet om natten. Det nakne svaberget dampet, men mosen og kløftene var dyngende våte, og alle fargene var blitt dypere. Nedenfor verandaen var plantene en regnskog, ennå i morgenskygge, tette vemmelige blader og blomster, og hun måtte passe seg for ikke å brette dem mens hun lette, med hånden foran munnen og hele tiden redd for å miste balansen.

Hva gjør du? spurte lille Sophia.

Ingenting, svarte farmoren hennes. Det vil si, tilføyde hun arrig, jeg leter etter gebisset mitt.

Barnet kom ned fra verandaen og spurte saklig: Hvor mistet du det?

Her, sa hun. Jeg stod akkurat her, og det falt ned et sted mellom peonene.

De lette sammen.

La meg, sa Sophia. Du kan ikke stå på bena. Flytt deg litt. Hun dukket inn under hagens blomstrende tak og krøp mellom de grønne stenglene, her nede var det

deilig og forbudt, svart, bløt jord, og der lå tennene, hvite og lyserøde, en hel munnfull av gamle tenner, jeg har dem! skrek barnet og reiste seg. Sett dem inn.

Men du må ikke se på, sa farmoren. Dette er privat.

Sophia holdt tennene på ryggen. Jeg vil se på, sa hun. Da satte farmoren hennes gebisset på plass med et schmokk, det gikk glatt og var egentlig ikke noe å snakke om.

Når dør du? spurte barnet.

Og hun svarte: Snart. Men det har du slett ikke noe med.

Hvorfor ikke? spurte barnet.

Hun svarte ikke, hun gikk ut på knausen og fortsatte videre mot kløften.

Det der er forbudt! skrek Sophia.

Den gamle svarte foraktelig: Det vet jeg. Verken du eller jeg får lov til å gå til den store kløften, men nå gjør vi det allikevel, for din pappa sover og vet ikke om det.

De gikk over knausen, mosen var glatt, solen hadde steget ganske høyt allerede, og nå dampet det av alt, hele øya var full av soldis og meget vakker.

Lager de en grop? spurte barnet vennlig.

Ja, svarte hun. En stor grop. Og tilføyde lumsk: Så stor at vi får plass alle sammen.

Hvorfor det? spurte barnet.

De gikk videre mot odden.

Så langt har jeg aldri vært før, sa Sophia. Har du?

Nei, svarte farmoren.

De gikk helt ut til odden der svabergene sank utover i mørkere og mørkere terrasser, hvert trinn ned mot mørket var kantet med en lysegrønn frynse av sjøgress, den bølget frem og tilbake i takt med sjøens bevegelser.

Jeg vil bade, sa barnet. Hun ventet seg motstand, men den kom ikke. Da kledde hun av seg, langsomt og engstelig. Man kan ikke stole på dem som bare lar alt skje. Hun stakk bena i vannet og sa: Det er kaldt.

Naturligvis er det kaldt, svarte den gamle kvinnen med tankene et annet sted. Hva hadde du ventet.

Barnet gled nedi til livet og ventet i spenning.

Svøm, sa farmoren hennes. Du kan jo svømme.

Det er dypt, tenkte Sophia. Hun har glemt at jeg aldri har svømt på dypet uten noen ved siden av meg. Og derfor gikk hun opp igjen og satte seg på svaberget og erklærte: Det blir sikkert fint vær i dag.

Solen hadde steget enda høyere. Hele øya glitret, og havet, luften var så lett.

Jeg kan dykke, sa Sophia. Vet du hvordan det er å dykke?

Farmoren svarte: Selvfølgelig vet jeg det. Man slipper alt og tar sats og bare dykker. Man kjenner tangklasene langs bena, de er brune, og vannet er klart, lysere mot overflaten, og bobler. Man glir. Man holder pusten og glir, og snur seg og stiger oppover, lar seg stige og puster ut. Og etterpå flyter man. Bare flyter.

Og hele tiden med åpne øyne, sa Sophia.

Naturligvis. Ikke noe menneske dykker uten å åpne øynene.

Tror du på at jeg kan det, selv om jeg ikke viser deg det? spurte barnet.

Ja, ja, svarte farmoren. Kle på deg, så når vi hjem før han våkner.

Den første trettheten kom nærmere. Når vi kommer hjem, tenkte hun, når vi er inne igjen, så tror jeg at jeg vil sove litt. Og jeg må huske å fortelle ham at barnet fremdeles er redd for dypet.